

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobce: **Adolfs Loos Apartment Gallery s.r.o.**, IČ 285 19 213, se sídlem U Starého hřbitova 40/6, Praha 1 – Josefov, zast. JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury ČR** se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministryně kultury ze dne 18.12.2012, čj. MK 770/2012 OLP, a rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.1977, čj. 2012/97,

t a k t o :

- I. Žaloba proti rozhodnutí ministryně kultury ze dne 18.12.2012, čj. MK 770/2012 OLP, se zamítá.
- II. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.5.1997, čj. 2012/97, se odmítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí ministryně kultury ze dne 18.12.2012, čj. MK 770/2012 OLP, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 3.9.2012, čj. MK 56269/2012 OPP, sp.zn. MK-S 7057/2012 OPP, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o zrušení prohlášení obrazu Františka Kupky Tvar modré (dále jen obraz) za kulturní památku.

Žalobce napadá rozhodnutí ministryně kultury ze dne 18.12.2012, jakož i rozhodnutí prvostupňové pro jejich nezákonnost. Rovněž žalobce napadá rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 7.5.1997, kterou byl obraz prohlášen za kulturní památku a to z důvodu „naprosté nicotnosti a nekonkrétnosti“.

V úvodu (bod 6-14 žaloby) popsal žalobce svůj postup předcházející podání žaloby.

Dne 18.4.2012 byl v rámci aukce-dobrovolné dražby pořádané žalobcem obraz prodán za cenu 55.750.000,-Kč. Na základě Smlouvy o zprostředkování prodeje formou aukce vznikl žalobci nárok na provizi 18 % z prodejní ceny. Před prodejem obrazu se jednatel žalobce, tj. společnosti, která prodej obrazu zajišťovala, obrátil prostřednictvím emailu ze dne 18.1. 2012 s dotazem ve smyslu zákona č.106/1999 Sb., na Národní památkový ústav, o sdělení, zda obraz Františka Kupky se jménem Tvar modré (a další umělecká díla, která s touto věcí nesouvisí) je zapsán jako kulturní památka. Dne 26.1.2012 obdržel odpověď od paní Jany Chudobové, v které se uvádí: „*Dle našich záznamů a dle seznamu kulturních památek ČR není samostatně prohlášenou kulturní památkou ani jeden z vámi uvedených předmětů. Je možné, že některé z předmětů jsou zahrnuty do tzv. Waldesovy sbírky, ale ani tak není nikde zmínka, že by byla tato sbírka, ačkoliv byla navržena, prohlášena kulturní památkou.*“ Dále žalobce uvedl, že poté, co bylo v médiích oznámeno, že došlo k prodeji obrazu, bylo žalobci e-mailem z tiskového referátu Národního památkového ústavu (dále jen „NPÚ“) sděleno (zprávou podepsanou Mgr. K.), že obraz je zapsán v evidenci NPÚ jako movitá památka. Dne 20.4.2012 žalobce obdržel zprávu od Ing. Arch. K. vedoucí odboru evidence, dokumentace a informačních systémů Ministerstva kultury, že obraz byl rozhodnutím Ministerstva kultury ze dne 7.5.1997, pod čj. 2012/97, prohlášen kulturní památkou. V sdělení Ministerstva kultury, odboru muzeí a galerií, je uvedeno, že soubor movitostí - konvolut děl moderního umění - 37 kusů, autorů J. Čapek, F. Kupka, A. Hudeček, R. Kremlíčka, O. Lebeda, prvé poloviny 20. století, Praha 1, Hradčanské náměstí 15, katastrální území Hradčany, část obce Hradčany, okres Hlavní město Praha, byl rozhodnutím prohlášen kulturní památkou pod čj. 2012/97 dne 7.5.1997 a následně zapsán do ústředního seznamu kulturních památek ČR s číslem rejstříku 49374/31-60356. Ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb. o státní památkové péči ve znění pozdějších předpisů (dále zákon o památkové péči) má být kulturní památkou „konvolut děl“ moderního umění, dle seznamu a přílohy. Příloha Rozhodnutí pak je nadepsána "Seznam obrazů Františka Kupky", má dvacet položek, z nichž u položky 10 je uvedeno "Tvar modré (1913-24), olej, plátno, 73x60 cm". Zda jde o obraz totožný s obrazem prodaným, dle mínění žalobce, nelze nijak zjistit. O existenci tohoto rozhodnutí žalobci dle jeho tvrzení nebylo nic známo. Vzhledem k tomu, že obraz byl vydražen cizincem, jehož úmyslem bylo, dle vyjádření žalobce, obraz z ČR vyvést a vystavovat jej v zahraničí, snažil se žalobce řešit situaci cestou prokázání, že v případě obrazu nejde o kulturní památku, jelikož nelze dle názoru žalobce ztotožnit obraz, který byl prodán s obrazem uvedeným v seznamu, který je přílohou rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 7.5.1997, pod čj. 2012/97. Žalobce poukázal na skutečnost, že poskytnutím nepravdivé informace ze strany NPÚ hrozí žalobci závažné komplikace a škoda spočívající v nejen ve ztrátě nároku na provizi v případě, že v důsledku tvrzení, že prodané dílo je kulturní památkou, kupec od kupní smlouvy odstoupí, ale i škoda na dobrém jménu společnosti žalobce.

Námítky žalobce uvedené pod bodem 15 až 23 se vztahují k rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 7.5.1997, které žalobce považuje za nicotné a „vnitřně rozporné, v tom, že zcela nepřesně vymezuje předmět správního řízení, čímž je i fakticky neuskutečnitelné“, proto se žalobce ve vztahu k tomuto rozhodnutí domáhá vyslovení nicotnosti z následujících důvodů:

Žalobce je toho mínění, že Ministerstvo kultury ČR nebylo oprávněno podle zákona č. 20/1987 Sb., rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku vydat, neboť ze znění zákona č. 20/1987 Sb., účinného ke dni 7.5.1997 bylo oprávněno prohlásit za kulturní památku nemovité a movité věci, případně jejich soubory, pouze Ministerstvo kultury České socialistické republiky. Ministerstvo kultury ČR k vydání tohoto rozhodnutí nebylo dle názoru žalobce věcně příslušné a „není podstatné, že Ministerstvo kultury České socialistické republiky již řadu let neexistovalo“.

Vzhledem k rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 26.4.2005, sp.zn. Pl. ÚS 21/04, podle kterého lze analogicky užít norem správního práva i tam kde platila zákonná výluka použití obecných předpisů o správním řízení, a to zvláště v situaci potřeby ochrany práv účastníků správního řízení, má žalobce za to, že tyto závěry Ústavního soudu se musí aplikovat i na řízení o prohlášení obrazu za kulturní památku. Žalobce v té souvislosti poukázal na povinnost správního orgánu dostatečně vymezit předmět řízení, což v případě rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku, dle jeho názoru, nestalo, neboť správní orgán v tomto rozhodnutí „nedostatečně konkrétně vymezil předmět správního řízení, když nikterak konkrétně daný obraz neoznačil“. Pouhý odkaz na seznam v příloze, kde je uveden pod č. 10 Text : "Tvar modré, (1913-24) olej, plátno, 73 x 60 cm", není podle názoru žalobce při existenci např. možnosti fotodokumentace, dostatečně přesným vymezením uměleckého díla. Tato vada správního aktu se projevila jak v Návrhu na prohlášení věci za kulturní památku, tak v samotném Prohlášení za kulturní památku. V Návrhu i v prohlášení za kulturní památku navíc není prohlašované jednotlivé dílo, ale jakýsi konvolut děl moderního umění. Žalobce je toho názoru, že pojem konvolut, jak je definován v slovníku cizích slov rovněž nepřispívá k určitosti vymezení předmětu řízení. Jako místo umístění výše zmíněného "konvolutu", a to jak v Návrhu na prohlášení věci za kulturní památku, tak v samotném Prohlášení za kulturní památku, je uvedeno: "Praha-Hradčany, Hradčanské nám. 15, okres Praha 1". Podle žalobce není zřejmé, co je tím míněno, u neexistujícího konvolutu jde o nesmyslný údaj a je jisté, že nejde o adresu, kde by se v době správního rozhodování nacházel zmíněný obraz, tedy i případná identifikace uměleckého díla místem výskytu byla správním orgánem uvedena nikoli nepřesně, ale dokonce zcela chybně. V důsledku nedostatečné specifikace a vymezení obrazu v rozhodnutí o prohlášení obrazu památkou nelze konstatovat, že vydražený obraz je právě tím obrazem zmiňovaným v rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku.

Žalobce v další části žaloby (v bodu 24 až 29) tvrdí, že zákon neumožňuje žádnou kompenzaci vlastníka za nemožnost volně nakládat s věcí se statutem kulturní památky, proto je žalobce toho názoru, že zákon č. 20/1987 Sb., byl v rozporu s Ústavou jak v roce 1997, tak i nyní. Stát svým postupem „omezuje vlastníka disponovat plně s věcí v rámci nejen národní svobody volného pohybu zboží, ale i v rámci svobody pohybu zboží v rámci EU“.

Ve vztahu k rozhodnutí ministryně kultury ze dne 18.12.2012, pak žalobce namítá:

Žalobce má za to, že Ministerstvo kultury ČR i ministryně v rámci projednání návrhu žádosti o zrušení prohlášení věci za kulturní památku měly vyslovit nicotnost původního rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku z úřední povinnosti. Podle žalobcova názoru argumentace uvedená v řízení o žádosti o zrušení prohlášení věci za kulturní památku je

dostatečným podnětem pro státní orgán, aby vyslovil nicotnost daného rozhodnutí. Ministerstvo kultury a stejně tak ministryně kultury byly oba při svém rozhodování nadány pravomocí rozhodnout o tom, že daný obraz nikdy kulturní památkou prohlášen nebyl, což by bylo projevem respektu k zásadě materiální pravdy vyjádřené v ustanovení § 3 správního řádu. Rozhodnutí ministryně kultury i rozhodnutí prvostupňové tak de facto potvrzují stav, kdy obraz „Tvar modré“ je prohlášen za kulturní památku, a tedy ve skutečnosti legalizují správní akt, který je dle žalobce nicotný.

V závěrečném návrhu žalobce žádá, aby soud rozhodnutí ministryně kultury ze dne 18.12.2012, jakož i rozhodnutí prvostupňové pro jejich nezákonnost zrušil a rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 7.5.1997, č.j. 2012/97, kterým byl obraz prohlášen za kulturní památku prohlásil nicotným.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že jelikož jsou žalobní námitky v zásadě shodné s námitkami uplatněnými v rozkladu odkazuje na jejich vypořádání v žalobou napadeném rozhodnutí. Ministryně kultury v žalobou napadeném rozhodnutí shledala, že Ministerstvo kultury shromáždilo všechny potřebné podklady a na základě jejich vyhodnocení dospělo k závěru, který v rozhodnutí odůvodnilo, že ve smyslu § 8 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči nebyl prokázán mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení předmětného obrazu za kulturní památku, neboť doposud vykazuje znaky kulturní památky ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. Jedná se o výjimečně kvalitní umělecké dílo značného kulturně historického významu. Obraz pochází (až na některé mírné autorské úpravy) z Kupkova nejhodnotnějšího uměleckého období v rozmezí let 1911 - 1913. Spolu s obdobnými abstraktními malbami této autorovy umělecké periody byl několikrát vystavován doma i v zahraničí. Památkové hodnoty obrazu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 20/1987 Sb. byly uznány za dostatečné rozhodnutím Ministerstva kultury č.j. 2012/97, ze dne 7. 5. 1997, přičemž předmětem řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku dle § 8 zákona č. 20/1987 Sb. je pouze určit, zda věc své památkové hodnoty nepozbyla a nikoliv tyto hodnoty nově posuzovat či snad znovu definovat. V rámci předmětného prvoinstančního správního řízení se všechny odborné orgány a instituce vyjádřily tak, že jednoznačně doporučují, aby s ohledem na významné památkové hodnoty obrazu nebylo rušeno jeho prohlášení za kulturní památku. Jedná se o vyjádření odborné organizace státní památkové péče - Národního památkového ústavu, ústředního pracoviště, Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v hlavním městě Praze, dále vyjádření orgánu státní památkové péče - Magistrátu hlavního města Prahy, odboru památkové péče a konečně též vyjádření nejvýznamnější veřejnoprávní instituce v oblasti výtvarného umění v České republice - Národní galerie v Praze. Na druhou stranu žalobcem opatřená vyjádření emeritních ředitelů sbírky moderní a současné malby Národní galerie v Praze - prof. Jaromíra Zeminy a prof. PhDr. Tomáše Vlčka jsou formulována příliš obecně. Obsahují názor, že „obrazy Františka Kupky z tohoto období jsou dostatečně zastoupeny v Národní galerii v Praze či Muzeu Kampa Medy Mládkové“ a že „o obraz Národní galerie v minulosti neprojevoval zájem“. Tyto argumenty však nemohou vyvrátit závěry výše uvedených institucí a nedokládají, že by byl dán mimořádně závažný důvod pro zrušení prohlášení předmětného obrazu za kulturní památku. K posouzení otázky, zda jsou či nejsou v současnosti díla Františka Kupky zastoupena ve sbírkách Národní galerie v Praze a zda a jak výrazný to má vliv na snížení památkových hodnot předmětného obrazu, je především věcně legitimována sama Národní galerie v Praze, která se v tomto řízení vyjádřila svým stanoviskem ze dne 13. 6. 2012, č.j. NG 945/2012/S0Č, kterým vyslovila jednoznačný nesouhlas se zrušením

prohlášení předmětného obrazu za kulturní památku a učinila tak jistě s kvalifikovanou znalostí aktuálního rozsahu zastoupení děl Františka Kupky ve svých sbírkách.

Pokud jde o námitky žalobce týkající se nedostatečné specifikace obrazu v textu rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 2012/97 ze dne 7. 5. 1997, je pravdou, že předmětný obraz Františka Kupky Tvar modré není výslovně zmíněn, je v něm však uveden výraz "rozsáhlý soubor obrazů F. Kupky" s tím, že nedílnou součástí rozhodnutí je též příloha č. I s názvem "Seznam obrazů Františka Kupky", kde je v položce č. 10 předmětný obraz specifikován jako "Tvar modré (1913-24), olej, plátno, 73 x 60 cm, NG VO 44 (O 2144)". Takto popsanou identifikaci obrazu v předmětném rozhodnutí ve spojení s jeho přílohou považuje žalovaný za dostatečnou. Žalovaný v této souvislosti nesouhlasí s tvrzením žalobce, že v katalogích uměleckých děl je dílo z důvodů vyloučení možnosti záměny vždy vyobrazeno (fotodokumentace), neboť žalovanému je známo, že tomu tak v řadě případů nebývá. Žalovaný konstatuje, že mezi znalci a odbornou veřejností se obecně k určení konkrétního uměleckého artefaktu (tedy nejenom malířského) používá obvykle následující: autorský přípis (označení autora - pokud je zjištělné), název díla (a to i včetně názvů hypotetických), technika, rozměry a datace (popř. jiné - signatura, zastoupení v rámci výstav apod.). Připojení fotografie tedy není nezbytné, a to zvláště v tomto případě, kdy je zcela zřejmé, že žádný jiný světově známý malíř není znám pod jménem "František Kupka" a zároveň nevytvořil proslulý obraz s názvem "Tvar modré". Žalovaný také odmítl tvrzení žalobce, že z rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 2012/97 není zřejmé, zda František Kupka je autorem nebo vlastníkem obrazu, případně o kterého Františka Kupku se vlastně jedná. Z písemnosti (potvrzení), jež tvoří nedílnou součást spisu k rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 2012/97 ze dne 7. 5. 1997, kde Jiří Waldes, potvrzuje, že díla dále v přílohách uvedená, jsou na základě darovací smlouvy vlastnictvím pana MUDr. H.P. Také zde je k identifikaci užito zcela standardního označení pomocí zažitého systému autor, název obrazu, rozměry, a to včetně totožného inventárního čísla Národní galerie, které je uvedeno v rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 2012/97. Uvedený spisový materiál je tedy dalším podkladem, který potvrzuje identitu předmětného obrazu. Žalovaný neakceptuje ani tvrzení žalobce, že rozhodnutím Ministerstva kultury č.j. 2012/97 není za kulturní památku prohlašováno konkrétní dílo, ale pouze „jakýsi konvolut děl moderního umění". Z odůvodnění rozhodnutí Ministerstva kultury č. j. 2012/97 je naprosto zřejmé, že se v případě prohlášení jednalo o „soubor 37 obrazů...“ Dle názoru žalovaného je tedy zcela zřejmé, že pojmem „konvolut" se v tomto případě označuje sbírka či soubor uměleckých děl. Na okraj žalovaný uvádí, že soubor či sbírka věcí se označuje termínem „konvolut" i v dalších oborech, např. pro antikváře může „konvolut" znamenat soubor spisů prodávaných za celkovou cenu. V tomto smyslu se také pojem „konvolut" používá ve šperkařství při prodeji souboru šperků, které patří k sobě. Žalovaný proto odmítá žalobcem uplatněné odkazy na slovník cizích slov a vyhlášku č. 645/2004 Sb., které jsou v kontextu tohoto případu irelevantní. K námitce žalobce, že dle znění zákona č. 20/1987 Sb., které bylo platné a účinné v době vydání rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 2012/97 bylo oprávněno prohlašovat věci za kulturní památky "Ministerstvo kultury České socialistické republiky" a že jde tedy o rozhodnutí nicotné, pokud jej vydalo Ministerstvo kultury České republiky, žalovaný odkázal na v době vydání rozhodnutí účinné znění zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, které zavedlo název "Ministerstvo kultury".

K tvrzení žalobce, že Národní památkový ústav mu zaslal nepravdivou odpověď na dotaz, zda obraz je či není kulturní památkou žalovaný uvedl, že žalobce si byl vědom toho, že předmětný obraz je kulturní památkou, neboť jednatel žalobce dopisem ze dne 31. 1. 2005 oznámil NPÚ, ústřednímu pracovišti, že je novým vlastníkem této kulturní památky, obrazu Františka Kupky „Tvar modré – modř“ s tím, že původním vlastníkem obrazu byl MUDr. H.P. Tím splnil svou povinnost dle § 7 odst. 4 zákona č. 20/1987 Sb. a dal tak najevo, že si je

vědom toho, že předmětný obraz je kulturní památkou. Z tohoto důvodu je proto irelevantní emailová korespondence (navíc zcela mimo rámec § 5 vyhlášky č. 66/1988 Sb.), která probíhala v roce 2012 mezi žalobcem a NPÚ ohledně toho, zda obraz je či není kulturní památkou. Ostatně v e-mailové zprávě NPÚ ze dne 26. 1. 2012 se uvádí, že předmětný obraz není samostatně prohlášenou památkou, což odpovídá skutečnosti. Dále se v cit. zprávě uvádí, že je možné, že předmětný obraz je zahrnut do tzv. „Waldesovy sbírky“ s tím, že ale nebylo zjištěno, že by tato sbírka byla prohlášena za kulturní památku. K tomu lze dodat, že v rozhodnutí se slovo „Waldesova sbírka“ nevyskytuje a proto uvedené věci nebyly pod tímto názvem zapsány do Ústředního seznamu kulturních památek, kde figurují pod označením užitým v předmětném rozhodnutí, tj. jako „soubor movitostí - konvolut děl moderního umění - 37 ks“. Tím je vysvětleno, proč se NPÚ původně nepodařilo předmětný obraz najít pod názvem Waldesova sbírka“.

K námitce žalobce, že nezrušení prohlášení předmětného obrazu za kulturní památku je skutečností, která omezuje jeho vlastnická práva zakotvená Listinou základních práv a svobod, žalovaný uvedl, žalobce opomíjí obsah čl. 11 odst. 3 Listiny, který stanoví, že vlastnictví zavazuje a že ho nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Obecným zájmem je nesporně i ochrana kulturních památek. Prohlášení za kulturní památku, stejně jako nezrušení tohoto prohlášení, není zákonem pojato jako jednostranné omezení vlastnického práva - viz nálezy Ústavního soudu ÚS 35/94, kde se mj. uvádí, že omezení vlastníka kulturní památky jsou v zákoně (č. 20/1987 Sb.) kompenzována řadou ustanovení, která za ně poskytují náhradu. K žalobcem tvrzenému omezení vlastnického práva v důsledku údajného ohrožení vývozu předmětného obrazu a jeho umístění v prestižním zahraničním veřejném muzeu za účelem propagace malíře Františka Kupky v zahraničí, žalovaný uvádí, že tyto argumenty neberou v potaz ustanovení § 20 zákona č. 20/1987 Sb., kterým je stanoveno, že kulturní památku lze s předchozím souhlasem Ministerstva kultury v zahraničí vystavovat, i do zahraničí zapůjčit nebo do zahraničí vyvézt. Aniž by žalovaný takové rozhodnutí předjímal, nelze předem vylučovat, že by Ministerstvo kultury nevydalo povolení k vývozu tohoto obrazu, a to zvláště pokud účelem vývozu bude vystavení tohoto obrazu v prestižním zahraničním veřejném muzeu za účelem popularizace díla Františka Kupky tak, jak dle sdělení žalobce zamýšlí učinit vydražitel tohoto obrazu.

Žalovaný v závěru navrhl zamítnutí žaloby.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že trvá na tom, že identifikace obrazu v rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku je nedostatečná, žalovaný se nijak nevyjádřil k v tomto rozhodnutí chybně uvedenému místu výskytu obrazu. Žalobce zopakoval svoji žalobní námitku, že Ministerstvo kultury ČR nebylo věcně příslušné o prohlášení obrazu za kulturní rozhodnout mohlo tak učinit „dle tehdy platného znění zákona č. 20/1987 Sb., pouze již neexistující Ministerstvo kultury české socialistické republiky“. Dále žalobce vyslovil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že věděl o tom, že obraz je kulturní památkou, tato okolnost byla sporná a vysoká míra pochybnosti, kterou jednatel žalobce získal po sdělení restituanta jej vedla k podání žádosti kompetentnímu úřadu o sdělení, zda obraz je kulturní památkou. Žalobce dále uvedl, že žalovaný ve vyjádření nesprávně označuje za žalovaného Ministerstvo kultury, když jím je ministryně kultury.

V rámci nařízeného jednání setrvali účastníci na svých stanoviscích vyjádřených v písemných podáních. Právní zástupce žalobce předložil soudu listiny v kopiích (odpověď p. Chudobové ze dne 28.12.2013 na dotaz jednatele žalobce ohledně památkové ochrany obrazu, sdělení jednatele týkající se jiného obrazu, dotaz ze dne 24.4.2012 jednatele žalobce adresovaný řediteli Národní galerie v Praze, stanovisko Národního památkového ústavu k podnětu na zrušení prohlášení věci za kulturní památku ze dne 25.6.2012, dopis vydražitele ze dne 22.2.2013 jednatele žalobce).

Městský soud v Praze žalobou napadená rozhodnutí přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Žaloba napadá podle závěrečného návrhu (petitu) dvě rozhodnutí: prvním je rozhodnutí o žádosti o zrušení prohlášení obrazu za kulturní památku ze dne 18.12.2012 (včetně prvoinstančního), a druhým je rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku ze dne 7.5.1997, čj. 2012/97.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval tím, zda jsou splněny všechny procesní podmínky k tomu, aby mohl meritorně přezkoumat obě žalobcem napadená rozhodnutí.

Ve vztahu k rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku ze dne 7.5.1997 přitom dospěl k závěru, že žalobu je nutno odmítnout, neboť byla podána opožděně. I rozhodnutí, které žalobce žádá prohlásit nicotným, je možné u správního soudu napadnout pouze v dvouměsíční lhůtě ve smyslu ust. § 72 odst. 1 s. ř. s., podle kterého „*žalobu lze podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou*“. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2013, čj. 7 As 100/210-65 (dostupné na www.nssoud.cz), i žalobu jejímž jediným důvodem je tvrzená nicotnost, lze podat pouze ve lhůtě dle ust. § 72 odst. 1 s. ř. s, přičemž počátek lhůty pro její podání je určen dnem oznámení rozhodnutí žalobci, nikoliv dnem, v němž žalobci byl oznámen úkon správního orgánu, jímž rozhodnutí nicotným neshledal (srov. bod III. výroku usnesení rozšířeného senátu).

Rozhodnutí Ministerstva kultury o prohlášení obrazu kulturní památkou ze dne 7.5. 1997, čj. 2012/97, bylo vydáno v době, kdy vlastníkem předmětného obrazu nebyl žalobce, ale majitelem byl MUDr. H.P., kterému bylo rozhodnutí o prohlášení obrazu kulturní památkou dne 27.5.1997 doručeno, čímž rozhodnutí nabylo právní moci, neboť podle ust. § 44 zákona č. 20/1987 Sb., se na řízení o prohlášení obrazu kulturní památkou nevztahovaly obecné předpisy o správním řízení (tj. tehdy účinný správní řád – zákon č. 71/1967 Sb.), a proto nebylo proti rozhodnutí přípustné podání rozkladu. I když právní předchůdce nemohl (pokud to vůbec měl v úmyslu) podat rozklad, proti rozhodnutí se mohl bránit žalobou, což neučinil. Soudní přezkoumání rozhodnutí orgánů veřejné správy se v letech 1992 až 2002 dělo podle zvláštních ustanovení páté části občanského soudního řádu (§ 244 a násl.) vložené novelou č. 519/1991 Sb., a to v soustavě obecných soudů. Právnímu předchůdci žalobce bylo rozhodnutí v souladu se zákonem doručeno, doručení se stalo pravomocným a žalobce nabytím obrazu vstoupil do jeho práv, proto žalobci nemohla začít lhůta pro podání žaloby běžet znovu. Žaloba proti rozhodnutí Ministerstva kultury o prohlášení obrazu kulturní památkou ze dne 7.5. 1997, čj. 2012/97, podaná dne 20.2.2013 je tak podána zjevně opožděně.

Podmínky řízení byly splněny u žaloby proti prvnímu z napadených rozhodnutí, proto soud přezkoumal jeho zákonnost v mezích námitek vznesených v žalobě vztahujících se k tomuto rozhodnutí.

Rozhodnutí o žádosti o zrušení prohlášení obrazu za kulturní památku ze dne 18.12.2012 bylo vydáno v řízení dle ust. § 8 zákona o státní památkové péči.

Podle tohoto ustanovení může ministerstvo kultury z mimořádně závažných důvodů prohlášení věci za kulturní památku zrušit na žádost vlastníka kulturní památky nebo organizace, která na zrušení prohlášení věci za kulturní památku prokáže právní zájem, nebo z vlastního podnětu.

Zrušení prohlášení věci za kulturní památku není zvláštním opravným prostředkem, původní rozhodnutí o prohlášení se jím neruší, ale pozbývá právních účinků, předmětná věc tak přestává být kulturní památkou.

Závěr zdejšího soudu, že řízení o zrušení prohlášení obrazů za kulturní památku nelze chápat jako jakýsi mimořádný opravný prostředek ve vztahu k rozhodnutí, jímž byly obrazy za kulturní památku prohlášeny, se opírá i o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 7. 2008, čj. 3 As 26/2008-72, podle něhož *rozhodnutí o zápisu kulturní památky do státního seznamu kulturních památek podle § 7 odst. 3 zákona č. 22/1958 Sb., o kulturních památkách, a § 1 odst. 3 vyhlášky č. 116/1959 Ú. l., o evidenci kulturních památek, nelze úspěšně zpochybňovat v rámci řízení o zrušení prohlášení věci za kulturní památku podle § 8 odst. 1 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči; toto rozhodnutí bylo možno přezkoumat jen na základě opravných prostředků proti němu podaných.*

Soud musí dále konstatovat, že sdílí přesvědčení žalovaného o tom, že předmětný obraz splňoval (a i nadále splňuje) předpoklady stanovené v § 2 odst. 1 písm. a) zákona o státní památkové péči. Podle tohoto ustanovení *za kulturní památky podle tohoto zákona prohlašuje ministerstvo kultury nemovité a movité věci, popřípadě jejich soubory, které jsou významnými doklady historického vývoje, životního způsobu a prostředí společnosti od nejstarších dob do současnosti, jako projevy tvůrčích schopností a práce člověka z nejrůznějších oborů lidské činnosti, pro jejich hodnoty revoluční, historické, umělecké, vědecké a technické.*

V řízení o návrhu na zrušení prohlášení obrazů za kulturní památku, byla uvedena řada argumentů pro uměleckou a historickou hodnotu obrazu. Žádné věcné výhrady vůči těmto odborným závěrům žalobce v žalobě nepřinesl, poukazuje pouze na vady rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku.

Zrušit památkovou ochranu lze pouze pokud správní orgán zjistí existenci mimořádně závažných důvodů pro její zrušení. V řízení na žádost je samozřejmostí tvrzení takových důvodů ze strany žadatele. Z obsahu žaloby však vyplývá, že žalobce netvrdí nic o existenci důvodů, natož mimořádně závažných, pro které by měla být památková ochrana obrazu zrušena. Stěžejní žalobní námitkou je tvrzení žalobce, že Ministerstvo kultury ČR jakož i ministryně kultury v rámci rozhodování o žádosti o zrušení prohlášení věci za kulturní památku měly vyslovit nicotnost původního rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku z úřední povinnosti; další žalobní námitky se především zabývají důvody, pro které žalobce shledává rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku za nicotné.

Aby správní orgán mohl v řízení dle § 8 zákona o státní památkové péči o žádosti o zrušení památkové ochrany rozhodnout, musí se nepochybně zabývat tím, má-li věc právní statut kulturní památky, tzn. zda-li existuje rozhodnutí o prohlášení této věci za kulturní památku, což znamená, že z moci úřední rovněž musí zjišťovat, zda-li rozhodnutí o prohlášení věci za kulturní památku eventuálně není rozhodnutím nicotným. Na nicotné rozhodnutí se totiž hledí jako na neplatné od počátku, nebo-li neexistující. Jestliže by však v řízení dle § 8 zákona o státní památkové péči správní orgán dospěl k závěru, že věc status kulturní památky nemá z toho důvodu, že rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku neexistuje, protože je nicotné, žádost o zrušení prohlášení by musel stejně zamítnout, protože nemá předmět řízení, neboli zjednodušeně řečeno nemá co zrušit.

Pokud žalobce tvrdí, že rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku je nicotné, tzn. od počátku neexistuje, je proti smyslu řízení podle ust. § 8 zákona o státní památkové péči domáhat se v tomto řízení vyslovení nicotnosti rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku. Takový požadavek je předem odsouzen k neúspěchu, neboť nelze se domáhat zrušení něčeho, o čem žadatel tvrdí, že neexistovalo a neexistuje. Smyslem řízení dle § 8 zákona o státní památkové péči je zrušení existující památkové ochrany. Celá argumentace žalobce vznesená v správním řízení i poté, založená na tvrzení nicotnosti rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku, je tak vedena mimo předmět řízení dle § 8 zákona o státní

památkové péči, a nemohla by být úspěšná ani kdyby správní orgán nicotnost rozhodnutí o prohlášení kulturní památkou shledal, žádost by musel stejně zamítnout, ale z jiných důvodů, a to z toho důvodu, že nemůže památkovou ochranu zrušit, neboť předmětná věc památkovou ochranu nemá. Proto se tvrzení nicotnosti rozhodnutí o prohlášení kulturní památky v řízení o žádosti o zrušení památkové ochrany nemůže dotknout výroku rozhodnutí vydaného v řízení dle § 8 zákona o státní památkové péči. Podle § 68 s.ř.s. je žaloba nepřipustná kromě jiného tehdy, směřuje-li jen proti důvodům rozhodnutí, neboli soud může v správním soudnictví zrušit rozhodnutí napadené žalobou pouze tehdy, jestliže argumenty žaloby jsou způsobilé zasáhnout výrok žalobou napadeného rozhodnutí, což by v daném případě nemohlo nastat.

Z odůvodnění rozkladového rozhodnutí vyplývá, že nicotností rozhodnutí o prohlášení obrazu kulturní památkou se druhostupňový správní orgán v souladu se svou povinností zabýval, a to i v rámci vypořádání námitek uplatněných v rozkladu, a žalobcem tvrzenou nicotnost rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku neshledal. Pro přezkum zákonnosti postupu správního orgánu v řízení dle § 8 zákona o státní památkové péči je pro soud podstatné, jak bylo uvedeno, zda-li správní orgán prověřoval existenci rozhodnutí o prohlášení za kulturní památku. Správnost jeho posouzení ohledně nicotnosti však soud může přezkoumávat pouze obiter dictum, neboť jak bylo uvedeno, správnost posouzení nicotnosti nemá vliv na výrok žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí o prohlášení kulturní památky (dle § 3 zákona o státní památkové péči) je samostatně přezkoumatelné v správním soudnictví, jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, např. z rozhodnutí ze dne 31.10.2013, 2 As 120/2011-173 (dostupné na www.nssoud.cz), jeho přezkum v rámci rozhodnutí o zrušení památkové ochrany by tak byl duplicitní. V případě rozhodnutí o prohlášení památkové ochrany se ve vztahu k řízení o zrušení památkové ochrany nejedná ani o podkladové rozhodnutí, přezkoumatelné v rámci řízení o zrušení památkové ochrany. K povaze tzv. podkladového rozhodnutí se vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29.6.2007, čj. 4 s 37/2005-83, na jehož závěry lze pro stručnost odkázat.

Žalobce tvrdí, že správní orgán svým postupem v řízení o zrušení prohlášení stvrzuje protiprávní stav závaznosti nicotného aktu (rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku), proti kterému se vlastník nemůže nijak bránit. V řízení dle § 8 zákona o státní památkové péči obrana proti nicotnosti rozhodnutí o prohlášení za památku, jak bylo řečeno, není na místě. Žalobci však není nijak odnímána ochrana před eventuálně nicotným rozhodnutím o prohlášení obrazu za kulturní památku, jak tvrdí v rámci této žalobní námítky, neboť správní řád mu takovou ochranu poskytuje prostřednictvím ustanovení § 142 správního řádu, jímž je institut řízení o určení právního vztahu s následnou možností přezkumu v tomto řízení vydaného deklaratorního rozhodnutí ve správním soudnictví. V rámci řízení dle § 142 správního řádu lze řešit otázku existence právního vztahu, to znamená i posuzovat tvrzení, že rozhodnutí o prohlášení obrazu kulturní památkou pro nicotnost neexistovalo od počátku.

Pokud jde o námitku týkající se škody žalobce v důsledku poskytnutí nepravdivé informace pracovníci ministerstva, náhradu škody pro její soukromoprávní charakter nelze řešit v rámci správního soudnictví, proto soud důkaz listinami předloženými při jednání, majícími osvědčit nesprávný úřední postup správních orgánů, s kterými před zahájením řízení o žádosti o zrušení prohlášení obrazu za kulturní památku komunikoval, soud neprováděl. Komunikace mezi vydražitelem a jednatelem žalobce rovněž nemá vliv na posouzení zákonnosti žalobou napadených rozhodnutí.

V dalších námitkách žalobce zpochybňuje soulad zákona č. 20/1987 Sb., s Ústavou, tvrzením, že omezuje vlastníka s nakládáním a vývozem obrazu. Soud tento nesoulad neshledává, ochrana kulturních památek, tak jak je koncipována v zákoně č. 20/1987Sb., se nevymyká ochraně kulturních hodnot zakotvené v právních rádech jiných demokratických

států. Jinak než s určitým omezením vlastníka není možné ochranu kulturních památek vykonávat, přičemž toto omezení nejsou samoúčelná a je jimi sledována pouze ochrana kulturních hodnot. Nezakládá se na pravdě tvrzení žalobce, že vydražitel, jakožto cizinec nemůže dílo vystavovat v zahraničí, podle § 20 odst. 1 a 2 zákona o státní památkové péči z po předchozím souhlasu ministerstva může a to i dlouhodobě. Omezení vlastníka kulturní památky vyplývající ze zákona o státní památkové péči jsou v zákoně kompenzována řadou ustanovení, která za ně poskytují náhradu. Tato náhrada spočívá především v tom, že v případě obnovy kulturní památky se poskytuje bezplatná odborná pomoc a poskytují se podklady a informace dle § 14 odst. 7 zákona o státní památkové péči. Příslušná odborná organizace státní památkové péče poskytuje kromě toho bezplatnou odbornou pomoc vlastníkům kulturní památky, zpracovává odborná vyjádření k provádění obnovy, zabezpečuje průzkum, výzkum a dokumentaci kulturní památky (§ 33 odst. 2 písm. g) a i). Formulace zákona i vyhlášky používají podmíněného vyjadřování "příspěvek lze poskytnout", resp. "může být poskytnut", proto žádost musí být odůvodněna a musí splňovat určité předpoklady, jinak jí nemusí být vyhověno, nicméně nelze fakultativní způsob vyjadřování obou norem apriorně chápat jako popření ochoty státu poskytnout náhradu za nucené omezení vlastnického práva vůbec. Z uvedených skutečností vyplývá, že prohlášení za kulturní památku není zákonem pojato jako jednostranné omezení vlastnického práva bez náhrady. Vzhledem k povaze kulturní památky je však vlastník současně vázán čl. 11 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, který stanoví, že vlastnictví zavazuje a že ho nesmí být zneužito na újmu práv druhých anebo v rozporu se zákonem chráněnými obecnými zájmy. Obecným zájmem je nepochybně i ochrana kulturních památek. Jak bylo uvedeno, ochrana kulturních památek je ve všech kulturních státech spojena s jistým omezením volné dispozice vlastním majetkem. Z uvedeného vyplývá, že soud rozpor zákona č. 20/1987 Sb., s Ústavou a Listinou základních práv a svobod neshledal.

Nad rámec odůvodnění rozhodnutí soud konstatuje, že shodně se závěry ministryně kultury vyjádřenými v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 18.12.2012 nicotnost rozhodnutí Ministerstva kultury ČR o prohlášení obrazu kulturní památkou ze dne 7.5.1997, č.j. 2012/97, neshledal.

V rozhodnutí o prohlášení obrazu kulturní památkou (který je obsahem správního spisu) je obraz specifikován natolik určitě, že jej lze nepochybně ztotožnit s obrazem, který byl předmětem aukce pořádané žalobcem. Z rozhodnutí vyplývá, že jde o obraz Františka Kupky, neboť autor je v rozhodnutí výslovně uveden slovy "rozsáhlý soubor obrazů F. Kupky" s tím, že nedílnou součástí rozhodnutí je též příloha č. I s názvem "Seznam obrazů Františka Kupky", kde je v položce č. 10 předmětný obraz specifikován jako "Tvar modré (1913-24), olej, plátno, 73 x 60 cm, NG VO 44 (O 2144)". Tato identifikace obrazu v předmětném rozhodnutí ve spojení s jeho přílohou je podle názoru soudu zcela dostatečná, neboť není známo, že by existoval ještě jiný obraz tohoto autora se shodným názvem. Soud se přiklání k argumentaci žalovaného vyjádřené v odůvodnění rozkladového rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, že mezi znalci a odbornou veřejností se obecně k určení konkrétního uměleckého artefaktu (tedy nejenom malířského) používá obvykle následující: autorský přípis (označení autora - pokud je zjištělné), název díla (a to i včetně názvů hypotetických), technika, rozměry a datace (popř. jiné - signatura, zastoupení v rámci výstav apod.) a připojení fotografie není nezbytné zvláště v tomto případě, kdy je zcela zřejmé, že žádný jiný světově známý malíř není znám pod jménem "František Kupka" a zároveň nevytvořil proslulý obraz s názvem "Tvar modré". Pokud jde o námitku žalobce, že z rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 2012/97 není zřejmé, zda František Kupka je autorem nebo vlastníkem obrazu, případně o kterého Františka Kupku se vlastně jedná. V potvrzeních Jiřího Walese ze dne

15.5.1997, 17.10.1996, v nichž se uvádí, že díla v přílohách specifikovaná, jsou na základě darovací smlouvy vlastnictvím pana MUDr. H.P., je k identifikaci užito zcela standardního označení pomocí zažitého systému autor, název obrazu, rozměry, a to včetně totožného inventárního čísla Národní galerie, které je uvedeno v rozhodnutí Ministerstva kultury č.j. 2012/97. Tyto dokumenty jsou dalšími podklady, který potvrzující identitu předmětného obrazu. Pokud jde o tvrzení žalobce, že text „Praha - Hradčany, Hradčanské nám.15, okres Praha 1“ uvedený ve výroku znemožňuje specifikaci obrazu, jeho oprávněnost soud rovněž neshledal; ve výroku uvedená adresa byla sídlem Národní galerie v Praze, jakožto navrhovatele v řízení o návrhu na prohlášení obrazu kulturní památkou, což vyplývá mimo jiných dokumentů založených v správním spise i z návrhu národní galerie ze dne 11.2.1997. Tvrzení žalobce, že rozhodnutím Ministerstva kultury č.j. 2012/97 nebylo za kulturní památku prohlašováno konkrétní dílo, ale pouze „jakýsi konvolut děl moderního umění“, což způsobuje nedostatečně vymezený předmět řízení a v důsledku toho nicotnost rozhodnutí, se dle názoru soudu rovněž nezakládá na pravdě. Konvolut je výraz pocházející z latiny a užíván ve významu svazek spisů, soubor, několik tisků a pod. (viz. Wikipedia - *Příruční slovník naučný II. díl.*). Termín konvolut je v rozhodnutí užít ve významu soubor, což jednoznačně vyplývá z textu rozhodnutí: „Ministerstvo kultury České republiky ... prohlašuje konvolut děl moderního, seznam: viz příloha, Praha - Hradčany, Hradčanské nám.15, okres Praha 1 za kulturní památku. Jde o soubor 37 obrazů předních českých malířů 1. poloviny 20. století, který obsahuje díla J. Čapka, K. Černého, A. Hudečka, R. Kremlíčky, O. Lebedy, J. Panušky, J. Preislera, V. Preissiga, V. Rabase, A. Slavíčka, M. Švabinského a dále o rozsáhlý soubor obrazů F. Kupky. Unikátní Kupkův soubor zahrnuje díla z období od přelomu století po 20. léta 20. století a patří k základním součástem českého kulturního dědictví.“

Názor žalobce, že Ministerstvo kultury dne 7.5.1997 nebylo věcně příslušné o prohlášení obrazu za kulturní památku rozhodnout, ale mělo rozhodovat „dle tehdy platného znění zákona č. 20/1987 Sb., pouze již neexistující Ministerstvo kultury České socialistické republiky“, soud samozřejmě nesdílí. Znění zákona č. 20/1987 Sb., v době vydání rozhodnutí o prohlášení obrazu za kulturní památku bylo potřebné vykládat, pokud jde o správní orgán věcně příslušný vydat předmětné rozhodnutí v souladu k tomuto datu účinným zněním ust. § 1 a § 8 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, kde se užívá výlučně název "Ministerstvo kultury".

Na základě uvedeného soud konstatuje, že nicotnost rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 7.5.1997, č.j. 2012/97, o prohlášení obrazu kulturní památkou, neshledal, a to ani z důvodů uvedených žalobcem v žalobě.

K námitce žalobce vznesené v replice, že žalovaný ve vyjádření nesprávně označuje za žalovaného Ministerstvo kultury, když jím je ministryně kultury, soud odkazuje na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č.j. 5 Afs 16/2003-56, č. 534/2005 Sb. NSS, podle kterého v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je proto věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo má skutečně být žalovaným, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce. Soud o tomto postupu nerozhoduje zvláštním usnesením (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario). V souladu s konstantní judikaturou (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2006, č.j. 4 As 57/2005-64, a ze dne 15. 1. 2004, č.j. 6 A 11/2002-26, dostupné na www.nssoud.cz), v řízení o přezkum správního rozhodnutí je třeba rozlišovat proti jakému rozhodnutí je žaloba podávána a kdo je účastníkem řízení. V posuzované věci je nepochybné, že žaloba napadá rozhodnutí ministryně kultury, tato skutečnost ovšem nezakládá procesní subjektivitu ministryně kultury, neboť není samostatným orgánem ministerstva, ale jeho funkční složkou, která slouží mimo jiné k tomu, aby v případě rozhodnutí ministerstva kultury, jako ústředního

orgánu státní správy, bylo možno věc přezkoumat (v rozkladovém řízení) obdobným způsobem, jako v případě odvolání proti rozhodnutím (nikoliv ústředních) správních orgánů. Jinými slovy, správní orgán rozhodující o rozkladu i správní orgán prvního stupně, jehož rozhodnutí je v rozkladovém řízení přezkoumáváno, představují stejný správní orgán, vymezený zákonným rámcem jeho věcné příslušnosti. Rozdílné je pouze to, komu z hlediska vnitřního organizačního uspořádání správního orgánu zákon zakládá funkční příslušnost rozhodovat o rozkladu.

Soud závěrem poznamenává, že o věci rozhodl podle § 56 odst. 1 s. ř. s. přednostně, neboť k takovému postupu shledal závažné důvody, spočívající v nutnosti neprodlužovat stav právní nejistoty účastníků vzhledem k tomu, že předmětem řízení je významné umělecké dílo značné hodnoty.

Vzhledem k uvedenému se soud nemohl ztotožnit s námitkami uplatněnými v žalobě a nemohl než konstatovat, že žalovaný vydal rozhodnutí v souladu se zákonem a protože soud neshledal ani takové vady řízení, které by mohly mít z procesního hlediska vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť neúspěšnému žalobci náhrada nákladů řízení nepřísluší a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. června 2014

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu